

Naš Dom

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej [naročen velja] s poštino vred **eno kreno** za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h., dvakrat 25 h., trikrat 35 h.

Dunajski župan nevarno bolan.

Zmagoslavni voskovodja krščansko-socialne stranke, dr. Karol Lueger, je nevarno zbolel, in prijatelji ter neprijatelji vsak dan nestrpnno pričakujejo poročil od njegove bolniške postelje. Ni ga moža sedaj v Avstriji, kateri bi se mogel s takimi političnimi uspehi ponašati kakor Lueger. Prestolno mesto Dunaj je bilo popolnoma liberalno, dr. Lueger je vrgel

Dr. Karol Lueger.

ob tla celo liberalno stranko in sedaj je on sam župan dunajskega mesta. V deželni zboru avstrijskem je njegova stranka v večini. In vsakemu je znano, da bo najmočnejša stranka v prihodnjem državnem zboru Luegerjeva krščansko-socialna stranka. Nihče pa še sedaj ne more prav presoditi, koliko zaslug ima ravno Lueger, da se socialdemokracija pri brezupnih razmerah v Avstriji še ni bolj razširila. Ni čuda torej, da sedaj, ko leži ta politični velikan na bolniški postelji, trepeti na milijone src za njegovo življenje ter pošilja vroče molitve k Bogu, naj ohrani katoliškemu Nemcem v Avstriji njih občudovanega voditelja. Dr. Karol Lueger je sedaj star 64 let. Trpi na sladkorni boleznici ter na vnetju mehurja in ledvic.

Kažipot do boljših dni.

Ob nedeljah in praznikih gre vse v cerkev, le eden ostane doma za varuha, v nekaterih hišah še eden ne, pa tudi če kakšen sorodnik umrje, gre vse k pogrebu, če tudi je treba blato mešati in sneg do kolena gaziti in če tudi ostra zima brije preko ušes, kakor bi jih z nožem rezal in vse škriplje pod nogami. Tudi na sejnem drvi vse, in nekatere ne vstavi ne slabo vreme in ne nujno domače delo. Po sejnih

vse mrgoli ljudi. Kako da se ob teh in enakih priložnostih ljudje tako pridno zbirajo, na volišče pa tako neradi grejo? Ne vem boljšega vzroka kakor za tega, da pač ljudje ne vejo, da so volitve tako velikega pomena za versko življenje in za blagostanje ljudi, volitve so kažipot do boljših dni. Ljudje se tako radi pritožujejo čez to in ono; pojdite volit in drugače bo! Vlada ne more storiti, kar bi hotela. Ona se mora ozirati na zastopstva prebivalcev, na državne in deželne zборе. Do zdaj je bilo toliko liberalcev v deželnih in državnem zboru in zato je tako strupen veter pihal po naši državi. Vse postave so bile v prid bogatinom in veleobrnikom, za kmeta, malega obrtnika, malega trgovca in delavca pa se ni skrbelo, razven zato, da redno plačujejo svoj davek. Čutili so se že tako močne, da so že zahtevali in še zahtevajo šola brez Boga in razkristjanje sv. zakona. Po tem receptu že segajo, po katerem delajo tam na Francoskem. Combes, ki tam na Francoskem kot ministrski predsednik tako marljivo preganja katolice, je rekel: najboljšo orodje, s katerim se sveta vera potrebi iz sveta, je šola brez krščanskega nauka.

Zdaj pa se je pri nas stvar zasukala. Vreme se bo predjalo, in na boljše se bo obrnilo, če le hočemo po svojih močeh sodelovati. Splošna in enaka volilna pravica vam bo prinesla lepo vreme v naše postavodajstvo, toda ne brez nas, ampak če bomo šli vsi na volišče kakor eden mož. Liberalizem je dobil s to razširjeno volilno pravico na glavo smrten udarec in gledati moramo, da več ne oživi. Ko pridejo volitve, zbrali se bomo kakor h kakemu velikemu pogrebu — h pogrebu liberalizma. Vsak volilni listek bo pomenil lopato zemlje na njegovo gomilo.

Naslednje vrste naj nam odprejo oči, da je vsak, ki ima zato pravico, dolžen voliti in da je dolžan voliti moža trdnega verskega prepričanja.

Skupni pastirski list avstrijskih škofov l. 1897 pravi: „Državni zbor (najvažnejši zbor, ki pomaga odločevati o sreči ali nesreči države) je postavni zastop narodov. Z njim deli vladar pravico, dajati postave. Brez potrjenega državnega zbora se ne izda nobena državna postava; brez njegovega odobrenja ne more vlada pobirati nikakih novih davkov, ne more napravljati nikakih novih izdatkov. Sreča vsega ljudstva, trezni in pametni napredek v postavodaji, odprava skelečih napak, mirni razvoj verskega, narodnega in socialnega življenja narodov, vse to je odvisno od mišljenja in delovanja državnega zbora. Že to kaže dovolj, kako važno je, da storijo volilci svojo dolžnost ter da dobro volijo.“

„Ljudski zastopniki v drž. zboru pa ne upljajo samo na državno in državljansko življenje. Sedanja ustava prisojja drž. zboru pravico, da se posvetuje in odločuje o vsem širnem polju odgoje in poduka, prisojja mu celo pravico, da določa razmerje med cerkvo in državo.“

Ako tedaj drž. zbor odločuje o tako važnih zadevah, ki so v najtesnejši zvezi s sv. vero in z verskim življenjem, kakor sta šola in zakon, potem pa že ne sme nobenemu pametnemu človeku biti vse eno, kdo sedi med poslanci in državnem zboru. Vera je

podlaga vsakemu redu v človeški družbi in svobodna šola in razporoka sta najboljše sredstvo, s katerim se prežene sv. vera iz človeških src. Te misli so se držali prostozidarji na Francoskem, ko so se lotili tega nesrečnega dela, da razkristjanijo ljudstvo, in te misli se držijo tudi socialdemokrati po vsem svetu. Leta 1890 je rekel Liebknecht, vodja socialdemokratov na strankarskem shodu v Halle: S silo se kako načelo ne da odstraniti. Veda (seveda kriva veda), je veri nasprotna, pa je vendar ne more in tudi noče odstraniti. Pa veda skrbi za dobre šole (to je po našem za brezbožne šole), in to je najboljše sredstvo proti veri. In burno odobravanje in ploskanje se je razlegalo med socialdemokrati, ko so slišali iz ust svojega vodnika, da imajo veliko šol, ki delajo za nje.

A ravno pred par tedni se je pokazalo, da ima laž kratke noge. Ljudstvo spoznava, kakšen prijatelj je socialdemokrat. V nemškem državnem zboru so imeli do letos 79 socialdemokratskih poslancev, pri letošnjih volitvah, ki so se vršile pred nekaj dnevi, so jih navzlic mrzličnem agitiranju dobili samo 43, zgubili so ji 36, med tem ko jih je katoliška stranka, boriteljica za resnico in pravo, imela prej 99, jih je pri novi volitvi dobila 109, čeravno je vse zoper njo delalo, kar leze in gre.

Pa mi pa tudi veliko porajtamo za vsakdanji kruh in da imamo mi in da bojo imeli naši otroci kaj v roke vzeti. Ali pa nam mar naši poslanci režejo tudi kruh? Kmet, daj si dopovedat, da je eden glavnih vzrokov zato, da greš rakovo pot, to, ker se nisi brigal za politične reči! Ti si plačeval, a pri kasah so imeli drugi svoje roke. Ti si ostal doma za pečjo, kadar so drugi volili može v okrajni zastop, in deželni in državni zbor. Kase so imeli v rokah ljudje, katerih nisi ti noter poslal, ampak tvoji sovražniki, in postave, ki so se tikale tvojega davka, tvoje živine, in tvojega žita, ki si ga pridelal, takšne postave so delali ljudje, ki niso imeli srca za tebe.

Srbska kraljeva rodovina.

K nekemu staremu knezu kneževine Hessenske so se prišli некоč štiri občinski svetovalci pritožiti čez svojega župana. Ta župan pa je bil že tretjikrat za župana izvoljen. Knez jih mirno poslušal, ko mu naštevajo celo dolgo vrsto raznih pregreh in hudobije o svojem županu. Nato pa ravno tako hladno pokliče občinskega beriča in mu zapove, naj jih vsakemu izmed teh štirih svetovalcev našteje 25. Može so kar strmeli nad takim početjem in vsi začudeno vprašajo, zakaj pa nas? In knez jim odgovori: Ker ste tega že tretjikrat prostovoljno izvolili za župana.

Nič ne pomaga pritoževati se čez slabe postave, če pa nam ni bilo mar zato, da bi bili dobri može prišli do postavodajstva.

Iz tega razvidite kako potrebno je, da pridejo v državni zbor poslanci, ki bodo branili naše gospodarske pa tudi verske in narodne pravice.

Da pa pridejo taki poslanci v državni zbor, treba je, da gre volit vsak volilec, naj bo star ali mlad, naj bo vreme kakoršno hoče.

Dne 14. maja 1907

bo ta važna volitev in ta dan naj vzame v s a k p a g o t o v o v s a k svojo legitimacijo, naj zapiše na volilni listek ime tistega, katerega bo priporočala „Kmečka zveza“ in katerega bomo proglasili tudi v našem listu in hajd na volišče.

Srbska kraljeva rodovina.

Po smrti kralja Aleksandra in njegove žene Drage Mašinove je postal kralj srbski Peter iz rodovine Karadžorževićev. Veliko se govori v zadnjem času o srbski kraljevi rodovini. Pravijo, da mnogi Srbi ne marajo Petra, ker mislijo, da je vendar vedel za ubojstvo svojega prednika, drugi pravijo, da je premehek vladar, tretji mu očitajo, da je dal slabo vzgojiti svoje otroke. Splošno se trdi, da prestolonaslednik Jurij ni ravno najpridnejši sin. Na sliki vidimo kralja Petra, ki je star sedaj 62 let. Zraven njega sedi hčerka Jelica, stara 26 let, zaročenka vojvode abruškega. Za Jelico stoji prestolonaslednik Jurij, star 20 let, zraven njega 18letni brat Aleksander, ali kakor ga Srbi nazivajo, Šaša. Ob kralja Petra se pritiska 13letni sinček kraljevega brata Arsena.

Naša organizacija.

Slov. krščansko socialna zveza za Štajersko je sklenila v svoji zadnji seji: Vsa društva se pozivljajo, da v najkrajšem času priredijo predavanja, v katerih se podaja nauk o novem volilnem redu in o agitaciji. — K zvezi je pristopilo dosedaj že nad 50 društev. Vsa društva, ki še niso pristopila, pa se prijazno vabijo, naj to kmalo storijo. Sklenimo obroč in naša moč bo nepremagljiva! — K sejam zahajajo redno tudi odborniki izven Maribora. Seja je redno vsak četrtek ob 5. uri popoldne v uredništvu „Slov. Gospodarja“.

Pazite pri zborovanjih! Nova postava za zborovalno svobodo je zelo ostra. Ako greste na zborovanje nasprotnikov, treba je posebno paziti: ne smete nikomur zabraniti vstopa, se ne smete s silo pririti zborovalno dvorano ter se pri zborovanju ne smete upirati rediteljem in voditeljem. Če Vas voditelj ali reditelj opomni, naj se odstranite, morate oditi. Vse to je pod kaznijo. Tem prostejše pa lahko dihate na naših zborovanjih. Tu nasprotniki ne bodo smeli motiti naših zborovanj in ona se bodo odslej lahko vršila mirno in dostojno.

Ali ste že naredili volilne imenike? Naredite si za vsako občino zasebne (privatne) volilne imenike. Vpišite v ta imenik po abecednem redu vse možke Vaše vasi, ki so že dopolnili 24. leto. Ko bo pozneje razpoložil župan svoj uradni volilni imenik, vzamete Vi svoj zasebni volilni imenik, poprosite enega tovariša, da gre z Vami in pri županu čita potem tovariš uradni volilni imenik, Vi pa svojega. V četrtni uri boste vedeli, kako stojite, koga je treba

„ven“ in koga „noter“ reklamirati. Ako ste pristaš kmečke stranke, nemudoma storite tako!

Naše delovanje. Pri veselici „Bralnega društva“ pri Veliki Nedelji je govoril odposlanec S. K. s. z. g. dr. Kovačič. Nastopali so tudi mladeniči govorniki. — Marljivo deluje „Kmetijsko bralno društvo“ v Gornji Radgoni kakor je pokazal občni zbor dne 20. m. m. — Starotrško „Bralno društvo“ je imelo lepo veselico v „Narodnem domu“ v Slovenjgradcu dne 2. t. m. — V Št. Ilju pod Turjakom so priredila dekleta tamošnjega „Bralnega društva“ predstavo. Krasno je govoril predsednik društva kmet Urbancelj. — „Bralno društvo za konjiško oko-

lico“ prireja vsak mesec predavanje. — Framski fantje in dekleta so priredili na 1. t. m. lepo veselico, na kateri so predstavljali fantje igri: „Kmet in fotograf“ ter „Krčmar pri zvitem rogu“, dekleta pa „Kukavico“. — Odposlanec S. K. s. z. je govoril dne 3. t. m. na veselici „Kat. delavskega društva“ v Pušavi. — Na Črešnjevcu si nameravajo ustanoviti izobraževalno društvo. — Izobraževalno društvo pri Sv. Jakobu v Slov. gor. je predstavljalo dne 10. t. m. dve šaljivi igri. Govorila sta odposlanec S. K. s. z. g. dr. Kovačič in mladenič Žebot. — Vrli mladeniči „Bralnega društva“ v Tinjah so vprizorili dve šaljivi igri. Živili! — Pri Sv. Ani na Krembergu

Ruske dijakinje v Sibirijo.

Človek bi imel usmiljenje s temi ubogimi stvaricami, katere se nahajajo na potu v proganstvo, v mrzlo Sibirijo. Toda večinoma so židnje, katerih glavna naloga je bila v zadnjem času, delati za upore po vsi Rusiji. Sploh so sedanji nemiri na Raskem večinoma izzvani po židih, in za to moramo bit vedno previdni, ako hočemo trditi, kaj v Rusiji res hoče ljudstvo in kaj samo židje. V Rusiji pošiljajo tudi politične kaznjence v daljno Sibirijo, odkoder se jih le malo vrne. In na tej poti vidimo na naši sliki tudi dijakinje, katere pri vsej nesreči niso mogle utajiti svoje ženske nečimurnosti in so se dale fotografirati!

Srečen natak. Znano je, da je francoski cesar Napoleon I. rad zahajal preoblečen med ljudstvo, da bi slišal, kaj se govori o njem in njegovem vladanju. Na takih sprehodih ga je spremljal dvorni maršal in njegov zaupnik general Durve. Nekega dne sta šla v neko gostilno in naročila zajutrek. Ali ko je bilo treba plačati, sta bila oba v nepriliki, ker nista imela v žepu niti novčiča. General Durve je presil gostilničarko, da ju počaka za znesek 14 frankov, ali gostilničarka ni hotela ničesar slišati o tem; Napoleon in Durve sta se pogledala. Ali naj morda zaradi 14 frankov izdasta svoj stan? Iz te neprilike ju je rešil neki natak, ki je plačal dolžnih 14 frankov, rekši, da je prepričan, da mu gosta, čeravno ju ne pozna, povrneta ta znesek. Uro pozneje je prišel v gostilno „general“ Durve in vprašal gospodinjjo, koliko da ceni vso gostilnico. Ona se mu je sprva smejala, ali ko je resno vprašal za ceno, je odgovorila: 30 000 frankov, in niti solda več ali manj.“ Durve je vzel iz žepa 30 000 frankov ter jih izročil gostilničarki, gostilno pa je daroval natakarju, ki je zaupal neznanima mu gostoma. „A kdo je bil oni človek?“ „Cesar,“ je odvrnil Durve ter odšel iz gostilne.

Ruske dijakinje v Sibirijo.

je uprizorila naša mladina „Cito“ in „Krčmar pri zvitem rogu“. — V Žetalah so ustanovili „Kmetijsko bralno društvo“. Naj raste v prid tamošnjega prebivalstva! — Posebno pridni so pa pri Sv. Križu na Murskem polju, kjer so priredili v kratkem času kar dve veselici. — Velikanski shod je priredilo izobraževalno društvo v Celju. Predavalo se je o pogubljivem alkoholu — pijančevanju. — V Celju so tudi ustanovili strokovno delavsko društvo. — Pridno deluje tudi „Kat. bralno društvo“ v Št. Juriju ob juž. žel., kakor je razvidno iz poročila na občnem zboru. — Podučno predavanje o sadjarstvu in čebelarstvu je imelo „Bralno društvo v Ložnici pri Žalcu. To je v kratkih orisih naše delovanje v zadnjih tednih. Kje ima liberalna stranka pokazati na tako obsežno polje delovanja. Naša mlada kmečka stranka gre naprej!

Domače novice.

Velikonedelja. Našo župnijo je nova liberalna stranka vzela močno „na piko“, kar dva zaupnika

ima pri nas, in sicer trgovca g. Veseliča kot podpredsednika, in kmeta Vida Dovečar kot odbornika. Žali nas vse poštene Velikonedeljščane to dejstvo in posebno nerazumljivo nam je, kdo je zvalil sicer poštenega Dovečarja v ta liberalni tabor. Tudi vaš oče, gospod Veselič, so bili trdnoveren, pobožen mož in vaša blaga žena, mislimo, še je zdaj. Ali hočete vi drugače? Nikar prijatelj, ako hočete svojemu narodu kaj koristiti, storite to na stari, pošteni katoliški podlagi, in vsi vas bomo podpirali, vsi čislali. Po poti novih strank, s cepljenjem moči in z rušenjem sloge, ali celo proti našim krščanskim načelom pa ne boste nikdar koristili niti sebi, niti drugim! V dokaz tega naj so vam in „narodni stranki“ naši zavedni mladeniči, ki so na letošnjem zborovanju dne 27. jan. dovolj jasno govorili. Ker so bile te napitnice fantov posebno zanimive in bi znale biti v spodbujo tudi drugim mladeničem, naj jih kratko sporočim ljubim bralcem „Našega Doma“. Ivan Gašparič razpravlja sledeče: vsi smo Slovenci, vsi katoličani po svojem rojstvu. Kaj bi toraj bile

bolj samoumevno, kakor da smo tudi politično vsi le ena složna slovensko katoliška stranka. Žal temu ni tako. Eni odpadajo od nas, ker ne marajo za našo milo slovensko besedo, drugi, ker jim začne mrzeti naše versko življenje. Toda mi zavedni in značajni mladeniči se sramujemo obojih teh odpadnikov, nemurjev kakor liberalcev, in dobro vemo, da so eni kakor drugi nezdrava rana na vernem slovenskem narodu. R a j h P e t e r v jedrnatih besedah ožigosa pogubno delovanje nove liberalne stranke ter dokazuje, da je vse, začetek in sedanje delovanje teh ljudi zgolj sebičnost in častihlepnost, kar za slovenskega kmeta mora biti edino le pogubonosno. Zato Prapotnik Matija pozdravlja „Mladeniško zvezo“, ki bi naj srca mladeničev obvarovala vsakega okuženja po liberalnih listih. Posebno korajžna je bila napitnica Krabonja Ivana v teh le mislih: Ostudni ptujski „Stajerc“ je v velikem številu zahajal k nam, in mnogi so mu verovali, kako bo jih osrečil in delal za nje. A vse, kar je storil, je bilo to, da je v marsikteri družini vničil mirno, zadovoljno življenje, da je skoro v vsako faro zasejal sovražstvo med vernike in njih dušne pastirje ter marsikoga spravil ob vero. To spoznavajo dandanes nekdanji največji zagovorniki „Stajerca“ in se ga sramujejo. Zdaj pa stopa med nas nova stranka, ki se imenuje „narodna“ ter na raznih shodih in v svojem „Narodnem listu“ dela ravno iste in še večje obljube. Toda mi zavedni fantje ne maramo za te goljufive obljube, kakor nismo marali nikdar za „Stajerc“e, mi se oklenimo svojih od Boga nam danih voditeljev, naših dušnih pastirjev, in z njimi v miru in ljubezni živimo, složno se vojskujemo, z njimi bodimo ena stranka, en narod, narod slovensko-krščanski. Škof Ivan še je vspodbujal mladeniče, naj brez strahu, kakor danes, vedno in povsod kažejo svojo zavednost ter se neustrašeni borijo za svoje verske in narodne svetinje. Fištravec Franc pa opominja, naj bo prva skrb mladeničev, da „Sl. Gospodar“ in „Naš Dom“ kot edino glasilo naše slovensko-katoliške stranke pride v vsako hišo. — Samoumevno je, da so vsi mladi govorniki za take napitnice želi ogromno pohvalo in odobravanje.

Kolodvor zgorel. V noči od 10. na 11. t. m. je zgorelo kolodvorsko poslopje v Slov. Bistrici. Goreti je začelo okoli 6. ure zvečer v stanovanju postajenačelnika Doboviška, ki se je bil s svojo družino odpeljal na obisk v St. Jurij ob juž. žel. Ognja niso prej opazili ko da je že pregorel strop nad pisarno. Požarna bramba iz Slov. Bistrice je sicer prišla hitro na lice mesta, toda gasiti ni mogla, ker je voda v ceveh sproti zmrznila. Ognjegasci so samo varovali magacine in pa bližnjo gostilno, da niso začeli goreti. Naenkrat se spomnijo, da ni uradnika Blaha, ki je šel zvečer spat v svojo sobo v I. nadstropju. Hitro postavijo lestvo k njegovemu oknu; ko zažvenketajo šipe na oknu se še le zbudi uradnik, ki ni niti sanjal, v kaki veliki nevarnosti je bil. Komaj je zapustil sobo, že se je ista zrušila. Par minut pozneje in bilo bi prepozno. Ker le niso mogli ugasiti ognja, brzojavili so po noči po požarno brambo v Maribor, ki je prišla okoli 1/3 po noči na lice mesta ter s svojo parno brizgalnico v par urah pogasila požar. Iz poslopja so rešili samo nekatere brzojavne aparate in uradne knjige, vse drugo je zgorelo.

Pilštanj. V nedeljo 10. t. m. je imelo kat. izobraž. društvo shod v čitalnici. Pri obilni vdeležbi ljudstva je imel g. Čížek govor o izobraževanju, kako nam je potrebno. Bile so štiri deklamacije, posebno lepa je bila: Solunska brata sv. Ciril in Metod, prav dobro je pogodil svojo šaljivo Lapornikov Tinček, da smo se vsi smejali. Pevci so nam več lepih narodnih pesmi zapeli.

Sv. Miklavž nad Laškim. Pri nas brije nenavaden veter, namreč tak, da ne obstoji noben slab časopis. Ptujkega „Stajerca“ sploh ne poznamo. Iz Celja so pa začeli v par iztisih pošiljati „Narodni List“, kateri ima namen, vzdrževati in širiti liberalizem, ki je že na Kranjskem in po mnogih drugih

deželah propadel. Naj pa ne mislijo celjski gospodje, da bodo kaj opravili, ker po novem letu maršira vsak iztis „Narodnega Lista“ nazaj v Celje. Mi kmetje dobro poznamo liberalce in njihovo surovo obnašanje ob priliki zadnjega katoliškega shoda v Ljubljani.

Od Pesnice. Judežev denar ponuja v vsaki številki veri sovražni „Mladostenec“ svojim razširjalcem, celo en goldinar tistemu, ki nabere zanj šest naročnikov. V posvetnih rečeh baje z verniki vred neusmiljeno komandirajo škofje, kadar svare pred svobodno šolo! V šoli je vladal Bog, trdijo škofje, čeprav ni bila uzorna, kakor šola na Nemškem, kjer se več uči krščanskega nauka. „Mladostenec“ pa je nalašč izpustil besedico še, da bi dokazal škofom nedoslednost, laž in farizejstvo. Tako znaš goljufati, „Mladostenec“, ter preobračati besede! Duhovščina naj bi narodno delovala na kanceljnu, evangelij nam bode že Križman razlagal. S „svobodno šolo“ je svobodna češko-slovenska „Svobodna misel“ druga ljubljanka „Mladostenca.“ Kaj je „svobodna misel“ v tem slučaju? To je nespametna, brezverska in nenravna misel. Duhovščina hlapčuje baje vladi, sovraži pa šolstvo in izobrazbo sploh, menda za to, ker ponekod ne morejo zidati novih šol, katere baje silno cenijo naše ljudstvo? To so stara obrekovanja. Dobri duhovniki so vsi z ljudstvom, ker vlada se mora ozirati na voljo ljudstva. Sicer bi mnogi teh „svobodo“-„mislcev“ (?) raji danes nego jutri šli po francoski stezi, ko bi se še ne bal vernega ljudstva, katero kljub takim obrekovanjem še po večini dobro čuti, kaj ima v svojih dušnih pastirjih, ve pa tudi ceniti krščanske učitelje, le onim ne zaupa, kateri sejejo seme liberalizma med nami, dobro vedoč, da jim vzgoja v katoliškem duhu ni pri srcu. Katoliško vzgojo bodo pa vendar smeli povdarjati katoliški duhovniki! Naša duhovščina se ni podala v politični boj za nadvlado, ampak le tu pa tam in še prereditko se oglašajo, če vidi prihajati volkove v ovčjem oblačilu. Hinavščina, svetohlinstvo, sovražstvo, zagrizenost, nezaupnost, nevoščljivost pa se najde tam, kjer se je enkrat ugnjezdilo slabo časopisje in kjer se duhovnikov glas ne poslušajo več. Da je to res, uvidi vsak, kdor ne tiči vedno v uredništvu brezverskega lista! Križmanov list bo seveda trdil nasprotno, samo, da mu kaj nese. Denar pred resnico! Pri nas v Slovenskih goricah bo vaš glas kakor lajanje na luno, naj pride še toliko lačnih agentov barantat z „Mladostencem.“

Podivjanost nemškega dijaštva. Iz Gradca se poroča: Pred kratkim je pridrla pijana tolpa nemških visokošolcev v kavarno „Union“ v Gradcu. Da so ti velikonemci v svoji nadčloveški nadutosti na vse zgodaj zjutraj v kavarni tulili, rjoveli in razbijali, to se človeku, ki pozna nemško mladino, še ne zdi nič nenavadnega, to človek članom nemških burševsko-akademičnih društev v Gradcu rad opusti, saj je to vendar začetek in konec vsega „dela“ in velikonemškega stremljenja te vrste nemškega dijaštva! A to pot je slo njih junaštvo še malo dalje. Ko jih je začel glavni natak miriti in opozarjati, naj bodo mirni, so ga ti nemški študenti zgrabili, bili in butali tako dolgo ob steno in tla, da je obležal nezavesten in na pol mrtev. Nedolžna žrtev nemške surovosti. Nemško časopisje previdno molči o tem „velikem“ dogodku, nad katerim se zgraža vsa javnost. Nesrečnež, ki je oče dveh otrok, ne bo okrevaj, Omenjamo ta dogotek“ izmed nešteti drugih, ker je preznačilen za one ljudi, ki hodijo nas Slovence in našo mladino „reševati in osrečevati“ z nemško „kulturo“ in nemško šolo!

Sv. Jedert. Naznanim ti, cenjeni „Naš Dom“ z veseljem, da pri nas zavednost slovenska močno napreduje, pa ne tako, kakor pri teh „novih narodnjakih“, da bi morala vera za durmi ostati! To kaže lepo število naročnikov „Slov. Gosp.“, nasprotno je v celi župniji le eden naročnik „Stajerca.“ Pošiljali so ga še drugomu, ki si ga je sicer pre-

povedal, a ni nič pomagalo, pošiljali so ga naprej in zdaj ga tirjajo za 12 kron in pretijo s tožbo. Dobra reč se sama ponuja, slaba se pa vsiljuje. — V svojem grdlu piše ta lažilist, da je župnik ponaredil podpis nekega njegovega naročnika, toda vedite, da ima dotični župnik dve priči, pred katerim je isti človek podpisal lastnoročno izjavo, da si prepoveduje, mu pošiljati „Stajerca“, ker je on zaveden Slovenec in pošten kristjan in kot tak ne mara lista, ki trga kristjanom vero iz srca in blati vzgledne slovenske može. — „Narodni list“ dobivlja g. nadučitelj 10 iztisov zastonj, a toži, da ne ve, kam znjim, ker ga ljudje še zastonj nočejo. Taka je pri

nas!

St. Vid nad Valdekom. Vse je ogorčeno v naši fari nad tem, da se je nam dobro znani dopisun spet predrznil nesramno napadati v tretji številki „giftne krote“ našega vse časti vrednega g. župnika F. Repoluska z grdim sumničenjem in obrekovanjem. Ob koncu dopisa se celo laže, da farani želijo rešeni biti od tega g. župnika. Ravno nasprotno je res. Mi pač želimo, da bi bili rešeni hudobnega dopisuna in njegovih ednakokrvnih in zlobnih pristašev, kar trdno upamo, da se bo v kratkem času tudi gotovo zgodilo, ker vsi pošteni farani želimo miru in smo že siti teh ničvrednih

Visoka nemška omika.

Vojska nemškega cesarstva v Južni Afriki je pokazala Nemce v zelo slabi luči. Sli so v boj proti divjakom, Herero imenovanim, da bi jim prinesli luč omike, toda pokazalo se je, da so Nemci ravno taki divjaki, če še ne večji, kakor Hereri. Ves omikani svet se zgraža nad nemškim ravnanjem nasproti Hererom. Nemci so nasprotnike brez usmiljenja morili, odsekane glave jim nastavljali v strašilo, odrezavali ušesa, nosove, topli jih do krvavega z biči, zlorabljali žene in hčere. Naša slika kaže Herere v okovih nemške omike — v verigah!

Visoka nemška omika.

Krava je zarubljena — vrv pa ne! Iz Wieselburga poročajo: Nekemu kmetu so zarubili zato, ker ni plačal davkov, kravo. V vasi je ni maral od sosedov nihče kupiti in zato jo je hotel odpeljati birič v bližnji kraj na semenj. Kmet mu je ponudil kravo, potem pa rekel, da vrv, za katero je krava privezana, ni zarubljena in je zato nikakor ne pusti biriču. Birič je prišel tako v veliko zadrego. Nihče od vaščanov mu ni hotel dati vrvi, in krava je morala ostati v hlevu. Kmet je pa tudi med tem plačal davke in tako je bila vsa stvar mirno poravnana.

Splačal ga je! Nekega rokodelskega mojstra ogovori nekdo z besedo „gospod“. To se pa rokodelcu tako za malo zdi, da ga zavrne, rekoč: „Le mojster mi recite, kajti mojster mora kaj znati in zastopiti, gospod pa zna biti vsak osel!“

Dober nasvet. Vojvoda Norfolk je bil zelo udan pijači. Rad bi se bil udeležil neke pustne maškerade. „Kako naj se napravim, da me ne bodo spoznali?“ vpraša glumača Foote. „Pojdite trezni na veselico!“ mu ta zasoli.

časniških preprirov. Preč. g. župniku pa želimo, da bi med nami še dolgo let tako vrlo delovali, kakor do zdaj, za čast božjo in blagor vseh dobrih faranov. Zraven našega dušnega pastirja je še sedem drugih čč. gg. duhovnikov v isti številki obrekovanih in zasramovanih, čeravno naši nasprotniki „Stajercijanci“ vedno zatrjujejo in pišejo, da niso zoper vero in mašnike. Toda ravno najboljši duhovniki se napadajo z najgršimi lažmi in obrekovanji. Ako se uredništvo „Stajerca“ daje po drugod od svojih dopisunov tudi tako nafarbati, kakor od tukajšnjega lažnjivega in hudobnega dopisuna, potem mu sploh ničesar ni verjeti. Sramota za vsako hišo, kjer se najde in bere tak nesramni časnik, ki po svoji vsebini najbolj sodi v peč ali smetišče. St. Vid nad Valdekom, dne 26. prosinca 1907. Sledijo podpisi 36 posestnikov.

Koroške novice.

Koroški mladeniči so zadnji čas v „Miru“ objavili več dopisov, v katerih izrekajo željo, da bi

se napravila na Koroškem mladeniška zveza. Ta misel je izvrstna! Pozdraviti jo mora vsak rodoljub in ko bo zveza napravljena, tudi po moči podpirati. Želeti bi bilo, da bi se kmalu sklical zaupni shod, na katerem bi se napravila pravila in določil program te zveze. Pred vsem povdarjam, naj si vzame zveza v svoj program sledeče: 1. Vsak mladenič, ki vstopi v zvezo, si mora šteti v dolžnost, da postane poverjenik in agitator raznih slovenskih listov, za svojo domačo ali pa tudi sosedno vas. Pred vsem mora razširjati „Mir“ in „Naš Dom“. Vsak mladenič naj postane sluga svojega ljudstva. Za naročnike, katere pridobi, naj opravlja on pošto pošiljatev, na ta način bo list lahko razširjal, ker je mnogo ljudi, ki bi radi brali ali s pošto nimajo radi opravke ali pa tudi ne znajo list naročiti. 2. Se mora z besedo in peresom boriti zoper „Stajerca“, ker ta list vodi mladino v verski in nravni propad. 3. Naj si vsak mladenič preskrbi nabiralno polo za „Učiteljski dom“. Na Koroškem neobhodno potrebujemo narodnih učiteljev, brez teh bo v kratkem vse politično in nepo-

litično delovanje brez uspeha. Nam pa primanjkuje narodnih voditeljev, obkoljeni pa smo od sovražnika od vseh strani. Zatorej, mladeniči, na noge! Posebno Vi, kmečki fantje, ki ste prosti in neodvisni, kako lahko zastavite vse svoje moči narodu v prid. Zato delajmo, dokler je čas. To so moje misli glede mladeniške zveze in mladeniče prosim, naj tudi sami izrečejo svoje mnenje. Mlad borilec.

Zatirani Korošci. Najvišja sodnija na Dunaju je razsodila, da se pri celovski deželni sodnji ne sme ne razpravljati ne protokolirati v slovenskem jeziku. To razsodbo je naročila vlada, ki hoče jezikovno popolnoma uničiti Slovence. Slovenski jezik je na Koroškem deželni jezik, ali pri deželni sodnji v Celovcu je Slovenec manj vreden od Nemca; tu se ne sme poslužiti svojega jezika, tu mora Slovenec le rabiti nemščino. To je prava avstrijska ravnopravnost!

Čudna naravna prikazen. Pretečeni teden so opazovali v Kobercah čudno naravno prikazen. Sneg je bil namreč na nekaterih gozdnih obrokah in bližnjih njivah črnkast, kakor bi bil s premogovim prahom potresen. Dognalo se je, da to črnkasto tvarino tvorijo male žuželke, katere so skakale po površini zmrzlega snega! Sneg je bil poln teh živalic črnkaste barve. Neki opazovalec je eno tako žuželko pod povečevalnim steklom opazoval in prišel samo toliko k zaključku, da je žuželka precej podobna kresnicam. Vzel jih je tudi nekaj na dom v gorko sobo, katere so pa čez nekaj minut že poginile medtem ko so žuželke na prostem, torej v snegu, vedno gibčno skakljale. Iz tega sledi, da te živalice ne prenašajo gorkote, ampak samo na mrzlem žive. Ljudstvo je marsikaj v gibalno o tej prikazni, ker do zdaj kaj takega ni doživelo, da bi se kake žuželke pojavile v mrzlem snegu. Mogoče, da je kateremu znano kaj o tem in bi vedel povedati o teh snežnih skakalcih.

Prevalje. V nedeljo, dne 27. prosinca je priredilo naše slov. kat. delavsko društvo v Šteklavi gostilni pri Fari svoj letni občni zbor. Ljudstva je bilo v kljub obilnemu snegu ogromno. Ko se je izvolil oziroma potrdil stari odbor, poroča tajnik o društvenem delovanju preteklega leta in o gmotnem stanju ter bodri delavce k delu, slogi in požrtvovalnosti. Nato se zaključi shod in uprizori veseloigra „Črevljar“ v treh dejanjih. Igrali so to pot zgolj fantje iz Prevalj in okolice. Akoravno so nastopili še le prvič, so se vendar nosili tako korajžno in dovršeno, da smo se kar čudili. Le še malo vaj in naši fantje bojo izurjeni diletantje, da jim bo enakih treba iskati. Ob prvem nastopu ste pokazali, da imate izborne darove za to. Torej le z neutrudeno marljivostjo in vstrajnostjo na delo in uspehi bodo sijajni, narod bo pa hvaležen.

Iz Vovberške gore. V gostilni pri Primožu je imelo naše „Kršč. soc. izobraževalno društvo“ dne 17. m. m. svoj mesečni shod. Govorili so štirje govorniki, katere je ljudstvo z zanimanjem poslušalo. Fantje, poprimite se našega društva, učimo in izobražujemo se pod njegovim okriljem, da se bo uresničila pesem: Pošteni fantje so v gorah doma, pravega duha, pošteni'ga srca.

Iz šentvidske fare. Dne 28. januarja t. l. našli so na potu iz Goselnevasi na Praborj zmrznjenega Petra Logarja p. d. Škorjanca na Praborj. Mož se je preveč napil žganja in je obležal v snegu. Najbolj žalostno pa je to, da je tekom nekaj let storil že tretji kmet iz te vasi smrt vsled žganja, dva sta se ubila in ta je zmrznil.

Podljubelj. Shod slov. kršč. soc. delavskega društva za Podljubelj in okolico se vrši v nedeljo dne 24. sječana popoldan ob 3. uri v prostorih Kajzrove gostilne v Podljubelju. Člane in somišljenike opozarjamo, da pridejo govorniki iz Ljubljane.

Razne novice.

Čuden slučaj. V bolnišnici Mineapolosu (Severna Amerika) je umrl 11letni deček za starostno

onemoglostjo. Pri mrliškem razparanju so našli vse dele trupla v tistem stanju, kakor pri zelo starem človeku. S šestim letom je deček že popolnoma osivel. Zgodovina pripoveduje, da je imel ogrski kralj Ludovik II. (umrl 1526) v desetem letu že popolno brado, v dvajsetem letu je bila pa brada že popolnoma siva.

Strahovita nesreča. V rudnikih pri Saarbrücknu na Nemškem so se vneli v rovih gorljivi plini. Od 500 rudarjev jih je prišlo samo 200 na svetlo, vsi drugi leže opečeni ali podsuti po rovih. Nekatera trupla so tako strašno razmesarjena, da jih ni mogoče spoznati. Koj po nesreči so priletele k vходу žene mož, ki so bili v rovu. Tukaj so se odigrali pretresljivi prizori. Rešene može so njih svoji s veseljem sprejemali. Pripetilo se je celo, kako pripovedujejo očitvidci, da je na mestu pokleknila cela družina na tla in zahvalila Boga za čudežno rešitev. Še pretresljivejši je pa bil pogled na nesrečne, katerim je uradnik na vprašanje: kje je moj mož, kje je naš oče? žalostno pokazal s prstom v zemljo. Ubupane žene so hotele v svoji tugi kar skočiti v rove. Ko so jim to zabranili, letale so glasno jokajoč okoli, za njimi pa otroci, ki so glasno klicali očeta. — Dosedaj so našli okoli 160 trupel, do ostalih niso mogli, ker jim zabranjujejo pot strupeni plini. Seveda ni nikakega upanja, da je kateri zasutih še živ.

Otrok-velikan.

Dve leti je komaj star ta — skoraj bi rekli, paglavec. Toda to ni paglavec, ampak velikan, orjak, kateremu se čudi ves svet. Njegov oče je žandarmerijski stražmojster v Malšatu, imenom Depe.

Otrok-velikan.

Sin — velikan je star dve leti, tehta 48½ kile je en meter visok ter meri okoli prs 96 cm. Fant je vedno vesel in živahen, kar debeli ljudje navadno niso. Za zajutrek mu morajo odrezati velikanski kos komis-kruha, da se nasiti. Sedaj še je za svojo starost ta orjaški otrok edin na svetu! Toda bati se je, da bo ga nekdo prekosil, in sicer njegov najmlajši brat.

Ta je star še le 5 mesecev, a tehta že 28 kil in čudovito hitro narašča. Stariši z žalostjo gledajo, kako njih sinova raste in — jesta.

Moj prvi bolnik.

Češki spisal dr. J. B.

Znamenit praški zdravnik je rekel ob neki priiliki: Zdravnik je revež, ako ga kličejo; še večji pa, ako ga ne kličejo. Zame imelo je poslednje veljavo. Prišel sem na deželo, vnet za svoj poklic. A gledati sem moral, kako so bolniki mimo mene pošiljali po zdravila k mazačem. — Čakal sem na bolnika! Kako trpka je ta beseda!

V Budovicah, kjer sem se naselil, prebivalo je kakih 400 ljudi, v okolici nekaj tisoč, a vendar ni nikdo zbolel, da bi bil jaz vedel zanj. — Premišljeval sem ravno neki večer, kaj da mi je storiti. Čujem pa pred svojim stanovanjem besede: „Saj tudi tukaj stanuje zdravnik“. Pogledam skozi okno. Besede te spregovoril je porogljivo mlad gospodič, ki je v družbi vaških dečakov hitel v graščinski ribnik ribe lovit.

To je bil mladi baron. Oče ga je sicer pošiljal v šole, a baronček se je slabo učil. Poklicali so ga domov, da bi se učil gospodariti na grajščini. Toda tudi za gospodarstvo se ni mnogo menil, pač pa je tratil svoj čas z zabavami, plesi in raznimi burkami, pri katerih mu je bila vaška mladina v pomoč.

Znevoljil sem se ter odstopil od okna. Kmalu pa stopi v sobo moja stara gospodinja. „Tukaj so mi oddali od grada pisemce za Vas; sluga čaka spodaj.“

Hitro vzamem pismo ter je preberem. Slovelo je: „Blagorodni gospod doktor! Pridite urno v grad. Baronu se je pripetila huda nesreča. Zlomil si je nogo.“

„Precej grem, precej!“ rekel sem. „Urno, kje je moja vrhna suknja. Baron si je zlomil nogo.“

„Ali res? Ubogi baron, povsod ima smolo!“ modrovala je moja stara gospodinja. „Toda čudno se mi zdi, da je baron že iz mesta, kjer po zimi prebiva. Nič niso ljudje še govorili, da bi bil že v gradu“, nadaljevala je starka.

Jaz pa ne meneč se za starkino modrovanje se urno napravim, vzamem vse potrebne priprave seboj ter hitim proti gradu. Skoro da se je že stemnilo in pot do grada je bila dolga. — Sin se raduje pri ribnjaku, mislil sem si, ter morda celo ne ve, kaj se je pripetilo doma očetu. Naposled pridem pred grad. Menil sem, da bodo v gradu razsvetljena okna, a bilo je vse tema, kakor da ni nobenega človeka v gradu. — Potrkam na vrata in šele čez dolgo časa mi odpro.

„Hitro! hitro!“ klical sem.

„Kaj pa imate tako nujnega?“ vpraša me sluga, ki je odprl vrata.

„Jaz moram k gospodu baronu“, odgovorim.

„Gospoda barona ni v gradu. On živi po zimi v mestu.“

„Ni ga doma? To bi bilo pač čudno!“

„Tu pride ravno oskrbnik, prosim, zmenite se ž njim,“ reče sluga ter pojasni oskrbniku vso stvar.

„To je pač čudno“, pravi gospod oskrbnik. „V gradu ni bilo gospoda barona že tri mesece. To mora biti kaka pomota, ali pa se je kedó ponorčeval iz Vas, gospod doktor. Kedo pa Vam je sporočil?“

„Tu je pisemce.“

„Ah, pismo je pisal mladi baron, ta porednež. To je njegova pisava. Da si vendar drzne kaj takega!“

„A to je pač od sile“, pravim, „da si upa zlorabiti celo ime svojega očeta. Pač zato zasluži, da bi jo tudi on staknil.“

„Popolno zlagano to ni“, nadaljuje oskrbnik. Bolnika imam res, seveda ne v gradu, pač pa v hlevu. Konj, katerega jezdi stari baron, obolel nam je nevarno. In temu je tudi ime: baron. Vsaj je

ravno sedaj živinozdravnik pri njem. Najbrže pa da ga bomo morali končati, kajti konj z zlomljeno nogo se težko ozdravi.“

Bil sem zelo razjarjen; a vendar me je zanimalo pojasnilo oskrbnikovo.

„Ali ima ta konj visoko ceno?“ vprašam oskrbnika.

„To je star konj, a baron ga ima zelo rad in vem, da bi raje dal tisoč goldinarjev, nego da mu pogine ta žival. Prosim, ako drago, pojdite pogledat.“

Šel sem seveda ž njim ter spoznal, da konj ni v toliki nevarnosti, kakor so pravili. Z živinozdravnikom sva mu kmalu vpravala nogo, ki pa ni bila zlomljena. Ob desetih zvečer sem se vračal z grada domov.

Nekaj streljajev od grada srečam več vaških fantov z nosilnico v rokah. Ko pridem bliže, vidim, da nesejo z največjo pazljivostjo na nosilnici mladega človeka. Precej sem ga spoznal. Bil je mladi baron.

„Oj, gospod doktor, ravno prav, da Vas srečamo. Iskali smo Vas že na Vašem domu, a zvedeli smo, da ste v gradu.“

„Pomagajte mi, gospod doktor!“ ječal je ranjenec na nosilnici.

„Kaj se Vam je pripetilo?“ vprašam.

„Gospod baron je poskočil z ladije na breg, zadel je ob oyster kamen ter si zlomil nogo.“

„Kedor drugemu jamo koplje, sam pade vanjo“, rekel sem zadovoljen, da je razposajeni mladenič precej dobil tako občutljivo kazen za svojo zlobno norčijo z menoj. A moja jeza se kmalu poleže. Videl sem, da je tukaj treba nujne zdravniške pomoči. Vrnil sem se z družbo v grad. Položili smo mladega barona na posteljo, a on je vedno obračal oči od mene. Pogledam nogo in precej spoznam, da je zlomljena.

„Sreča Vaša, gospod baron, da sem hitro pri rokah s svojimi pripravami, sicer ne vem, kaj bi bilo z Vašo nogo.“

„Za Boga, gospod doktor! Vi mi vendar ne mielite noge odrezati?“

„Le mirni bodite“, rečem mu z resnim glasom.

„Jaz že vem, kaj imam storiti. Tak mlad, čvrst dečko, kakor ste Vi, mora vse prenesti.“

„Oh, gospod doktor“, izgovarjal se je mladenič, „počakajte. Prosim, odpustite mi, jaz sem Vas zelo razžalil. Imejte usmiljenje z menoj. Oh, kaj bo rekel moj oče?“

„Le pomirite se, rečem mu, ko vidim, da sem ga dovolj kaznoval, stvar ni tako nevarna. Le nekoliko potrpljenja in v nekaterih tednih bodete zopet hodili zdravi.“ Radost se je pri teh besedah razžarila mlademu baronu na obrazu. Prijel me je hvaležno za roko ter dejal:

„Prosim Vas, gospod doktor, še enkrat, odpustite mi mojo lahkomišelnost.“

„Bodite brez skrbi, kaznovani ste dovolj. Jaz Vam vse odpustim.“

Od tega večera bila sva z mladim baronom najboljša prijatelja. Spremenil se je popolnoma. Postal je resen in skrben za gospodarstvo. Tudi oče je bil zadovoljen ž njim, ko se je vrnil iz mesta. Od tedaj sem bil v gradu navaden gost, v vsej okolici pa iskan in sloveč zdravnik.

Pozor! Čitaj!
Bolnemu zdravje!

Pakraške želodčne kapljice.

Pakraške želodčne kapljice:
Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, bolešč iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlico in vse druge bolezni, ki valed mrzlice nastanejo. Zdravijo vse bolezni na jetrah in vranici. Najboljše sredstvo proti bolezni maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi:

Peter Jurišić,
lekarnar v Pakracu št. 101
(Slavonija.)

Denar se pošilja naprej ali s povzajem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **12 stekleničic (1 ducat) 5 K,**
24 stekleničic (2 ducata) 8 K 60 v, **36 stekleničic (3 ducati) 12 K 40 v.**
Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel.

Se rabi z prav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, suhemu betegu, težkemu dihanju, astmi, proti bodenju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih katarih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **2 originalni steklenici 3 K,**
4 originalne steklenice 5 K 80 v; **6 originalnih steklenic 8 K 30 v.**

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom: 10-6

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žal!

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žal!

Pozor,
kmetice in dekleta!

V vsaki lekarniški praksi, katero izvršujem že čez 25 let, posrečilo se mi je iznajti najboljšje sredstvo za rast las, t. j.

Kaplor št. II.

Isti deluje, da postanejo lasi gosti, dolgi in odstranjuje prhijaj (luske) na glavi. Cena (franko na vsako pošto) je: eden lončič 3 K 60 v, dva lončka 5 K. Treba, da si vsaka obitelj naroči. Prosim, da se naroči samo od mene pod naslovom: P. Jurišić, lekarnar, Pakrac, Slavonija. Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzajem. 5-5

Doktorja pl. Trnkóczy-ja, svetovno znano redilno varstveno sredstvo, ki je bilo na razstavah odlikovano z najboljšimi pohvalami, dobiva se pristno pod marko **Mastin** pri vsakem trgovcu. Po pošti se razpošilja najmanj 5 zavitekov za 2 K 70 v. Lekarna Trnkóczy v Ljubljani. Ponarejalci se sodnijsko kaznujejo. (12-11)

Svarilo.

Vojaška pisarna Emil Kokstein
Gradeč, Stempfergasse 3.

Pojasnila, nasveti, prošnje, vloge, strokovnjaška mnenja itd. (6-2)
v vseh vojaških zadevah.

Rodoljubi!

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše

družbe sv. Cirila in Metoda.

Marijine kapljice.

Te kapljice se rabijo za vse notranje in zunanje bolezni — to je do sedaj najbolje hišno zdravilo, ki izvrstno deluje in pomaga v mnogih boleznih. Osobito deluje izvrstno proti protinu (gihtu), reumatizmu, bodenju, trganju, glavobolu, zobobolu, prsobolu, kašlju, prehlajenju, sušici, jetrni in bubrežni bolezni, želodčni in črevesni bolezni, napihavanju, grču, zgagi, proti bljuvanju itd.

Krepi živce in telo, torej neobhodno potrebno za vsako hišo.

Imam tisoče zahvalnih in priznalnih pisem.

Delujejo izvrstno in zanesljivo. — Dobra in ugodna okusa so, tako, da jih vsak rad vzame in tudi otroci.

Cena je franko na vsako pošto:

12 stekleničic (1 tucat) 5 K, 24 stekleničic (2 tucata) 8-60 K, 36 stekleničic (3 tucate) 12-40 K.

4 Manje od 12 stekleničic se ne razpošilja.

Prosim, da se naročuje samo od mene pod naslovom:

Ljekarna k zlatemu orlu, Pakrac, Slavonija.

Milostiva gospa,

ali veste, zakaj morate pri nakupovanju sladne kave izrečno poudarjati ime »Kathreiner« ?

Ker se Vam sicer utegne primeriti, da dobite manj vreden posnemek brez vseh vrtil, s katerimi se odlikuje Kathreinerjeva kava.

Zakaj to

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

ima spržo posebnega načina svojega proizvajanja vonj in okus zrnat kave.

Zapomnite si torej natanko, milostiva gospa, da dobivate pristno Kathreinerjevo kavo zgolj v prtilih izvornih zavojih z napisom: »Kathreinerjeva Kneippova sladna kava« in s sliko župnika Kneippa kot varstveno znamko.

